Wychodzi raz w tygodniu. *Porto opłacone ryczałtem*

ROK XVIII. Kraków, dnia 24 sierpnia 1935. Nr. 30.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ

Rozpowszechniajcie „Przegląd Kupiecki"

PODATEK DOCHODOWY.

Wydatki na remont nabytego domu celem doprowadzenia go do stanu używalności.

Wydatki na remont nabytego domu, celem doprowadzenia go do odpowiadającego przeznaczeniu stanu używalności, podpadają pod przepis art. 8 p. 1 ustawy o podatku dochodowym, jako **wydatki na ulepszenie źródła dochodu.**

Wyrok NTA z 1. maja 1935 l. rej. 4311/33.

PODATEK PRZEMYSŁOWY.

Zakład handlowy: Przechowywanie towaru u ekspedytora i dysponowanie nim w drodze korespondencji.

Przechowywanie towaru u ekspedytora i dysponowanie nim w drodze korespondencji nie wypełnia pojęcia zakładu handlowego. Wyrok NTA z 1. maja 1935 l. rej. 5785/33.

Przedsiębiorstwo wykonywania umowy o dokonanie dostaw, prowadzone obok przedsiębiorstwa handlu towarowego. Ocena samoistności przedsiębiorstwa wykonywania dostaw.

1. Nie stanowi oddzielnego przedsiębiorstwa wykonywanie umowy o dokonanie dostawy towarów, stanowiących przedmiot handlu należącego do dostawcy przedsiębiorstwa handlu towarowego, choćby one nie pochodziły z tego przedsiębiorstwa.

2. Charakteru oddzielności nie odbiera przedsiębiorstwu wykonywania umowy o dokonanie dostaw okoliczność, że niektóre z dostarczonych towarów pochodzą z przedsiębiorstwa handlu towarowego, należącego do dostawcy.

3. Kwestję samoistności przedsiębiorstwa wykonywania dostaw w rozumieniu art. 7 lit. b) ustawy z 15. lipca 1925 o podatku przemysłowym poz. 550 Dz. Ust. ocenia się w myśl postanowień art. 18 ustawy.

Wyrok NTA z 11. września 1934 l. rej. 5766/31.

Nierozprawianie się z dowodem z zapisków.

Okoliczność, iż osnowa protokółu, spisanego z rewizji zapisków płatnika, była temuż znana, nie uwalnia władzy odwoławczej od obowiązku rozprawienia się z wnioskiem dowodowym odwołania.

Wyrok NTA z 25 stycznia 1925 l. rej. 3943/32.

MONOPOL SPIRYTUSOWY.

Zakaz mieszania poszczególnych gatunków napojów alkoholowych celem sprzedaży.

1. Z zestawienia p. a) i d) art. 61 rozporządzenia z 11 lipca 1932 poz. 586 Dz. U. wynika, że zmieszanie różnych gatunków wódek, a temsamem i dodanie soku do wódki monopolowej, może być dokonane w naczyniu, zawierającem ilość, nadającą się do natychmiastowego spożycia (np. kieliszku), a nie w naczyniu, czy to oryginalnem monopolowem, czy innem, którego zawartość nie nadaje się do „natychmiastowego“ spożycia.

2. Dolanie soku do ćwierć litrowej flaszki wódki monopolowej, choćby na żądanie konsumenta, stanowi niedozwoloną zmianę smaku i wyglądu wyrobu monopolowego, a sprzedaż tak zmienionego wyrobu podpada pod sankcję art. 94 u. k. s.

Wyrok Izby Karnej (s. 3) SN z 31 października 1933 3 K 856/33.

WEKSLE ZŁOTOWE WOLNO WYKUPYWAĆ GULDENAMI!

Prezes sądu gdańskiego przesłał gdańskim notarjuszom na piśmie polecenie, aby nie sporządzali spowodu niedotrzymania klauzuli waluty — protestów weksli, płatnych w złotych polskich, jeśli akceptanci wyrazili gotowość uiszczenia sumy wekslowej w guldenach gdańskich.

Jak wiadomo, polskie banki w Gdańsku, opierając się na postanowieniach art. 194 umowy warszawskiej odmawiały przyjmowania guldenów gdańskich przy wykupie weksli, płatnych w złotych. — Obecnie gdańska centrala dewizowa idąc za przykładem prezesa sądu, zawiadomiła banki polskie w Gdańsku, że nie będzie przydzielać dewiz na wykup weksli, płatnych w walucie polskiej. Podania osób i firm, które posiadając walutę polską, starać się będą o pozwolenie na uiszczenie zobowiązań wekslowych w złotych polskich — załatwiane będą indywidualnie.

PODWYŻKA CEŁ PRZYWOZOWYCH OD NASION OLEISTYCH, TŁUSZCZÓW I OLEJÓW.

W Dzienniku Ustaw R. P. nr. 61 opublikowane zostało pod poz. 390 rozp. Rady Ministrów z dnia 13 lipca rb. o zmianie taryfy celnej przywozowej.

Rozporządzenie to dotyczy nasion i owoców oleistych, tłuszczów zwierzęcych i roślinnych, olejów roślinnych i zwierzęcych, objętych pozycjami 24, 26, 124, 211, 212, 215, 216, 221 oraz 222 taryfy celnej przywozowej. Rozporządzenie to zmienia taryfę celną w ten sposób, że naogół podwyższa ochronę celną w stosunku do wyżej wymienionych artykułów. Zarządzenie to ma na celu poparcie krajowej produkcji nasion oleistych, oraz tłuszczów i olejów.

Wykonanie rozporządzenia zostało powierzone ministrowi skarbu. Weszło ono w życie następnego dnia po dniu ogłoszenia, a więc z dniem 18 bm.

PRZEGLĄD KUPIECKI

ORGAN ZWIĄZKU STOWARZYSZEŃ KUPIECKICH MAŁOPOLSKI ZACHODNIEJ.

Rok XVIII. Kraków, dnia 24 sierpnia 1935 Nr. 30.

Cena abonamentu:
Abonament kwartalny 4 zł
„ półroczny 8 zł
„ roczny 16 zł
Prenumeratę i ogłoszenia przyjmują wszystkie biura dzienników i ogłoszeń

Godziny urzędowe Redakcji od 6 do 7 wiecz. Rękopisów Redakcja nie zwraca.
Redakcja i administr. **Kraków, Grodzka 43.** Telefon Nr. 132-67
Konto P. K. O. Nr. 400.342.

Ogłoszenia:
Wiersz milim. 1 szp. na okładce 40 groszy
Wiersz milim. 1 szp. na I str. okładki 60 groszy
Wiersz milim. 1 szp w tekście 60 groszy
Cała strona okładki Zł 200 Pół strony okładki Zł 100
Ćwierć strony Zł 50 Ósma strony Zł 25
Cała strona w tekście Zł 450, Pół strony Zł 230
Ćwierć strony Zł 120 Jedna ósma strony Zł 60

KRAKOWSKIE STOWARZYSZENIE KUPCÓW A WYBORY DO SEJMU.

We wtorek, dnia 20 b. m. odbyło się posiedzenie Wydziału Krakowskiego Stowarzyszenia Kupców, podczas którego — po załatwieniu spraw bieżących — uchwaloną została następująca rezolucja:

„Wydział Krak. Stowarzyszenia Kupców stwierdza, że obecna sytuacja kupiectwa żydowskiego wymaga, by wszyscy członkowie Stowarzyszenia bez wyjątku wzięli udział w wyborach do Sejmu i umożliwili uzyskanie mandatu jednemu obecnie żydowskiemu kandydatowi na posła“.

Echa tygodnia.

Walutą chłopa nigdy nie był ani dukat, ani korona, ani złoty, czy dolar. Chłop polski opierał swe kalkulacje na życie, wieprzu, rzadziej na pszenicy. Im głębiej tkwił chłop w warunkach gospodarki naturalnej, wymiennej, tem bardziej obliczał wartość pługa według wartości żyta lub wieprzy.

Polska jest krajem nawskroś rolniczym. Ponad 70 procent ludności polskiej utrzymuje się z pracy na roli. Ponad 70 procent ludności polskiej kalkuluje ceny towarów przemysłowych, podatki i świadczenia publiczne nie w złotych lub w innej walucie, lecz w życie lub wieprzu. Żyto i wieprz — to podstawowe artykuły rolne naszego chłopa. Gdy chłop chce kupić metr madapolanu, pług, czy naftę, zawsze oblicza ile metrów żyta albo ile wieprzy musi sprzedać dla zakupienia sobie tych towarów przemysłowych.

Polityka deflacji w warunkach polskich oznaczałaby nic innego, jeno dostosowanie cen towarów przemysłowych do cen rolnych. Początkowo obrana polityka wywindowania cen rolnych do poziomu wysokich cen przemysłowych nie mogła się udać. Polska nie może być izolowaną wyspą wysokich cen rolnych w świecie. W naszych warunkach możliwa jest właśnie jedynie polityka deflacji, t. j. polityka przystosowania wysokich cen przemysłowych do niskich cen rolnych. Towary przemysłowe są przeznaczone dla konsumentów krajowych, większość zaś tych konsumentów powinni stanowić chłopi. Wobec wysokich cen przemysłowych chłopi wstrzymują się od zakupów tych towarów. Niema zatem kto kupować towarów przemysłowych.

Ceny towarów przemysłowych zostały wprawdzie obniżone, ale ceny towarów rolnych spadły jeszcze bardziej i w rezultacie słynne „nożyce“ cen są dalej rozwarte na niekorzyść wsi. Deflacja na odcinku najważniejszym, bo cennikowym, nie została należycie przeprowadzona. Przerachujmy ceny towarów przemysłowych nie na walutę obiegową, ale na „walutę“ chłopską, t. j. na żyto i na wieprze. Weźmy za podstawę rok przedwojenny 1913 lub 1914 i rok 1934.

Gdy przed wojną chłop kupował pług, to musiał sprzedać 134 kg. żyta. Dziś, gdy chłop chce kupić pług, musi sprzedać 276 kg. żyta.

Przed wojną wystarczyło chłopu sprzedać 35 kg. żyta na opłacenie 10 kg. superfosfatu, koniecznego nawozu sztucznego. Dziś na kupno tej ilości musi sprzedać 50 kg. żyta.

Za 10 garnków emaljowanych zapłacił chłop przed wojną tyle, ile otrzymał za sprzedaż 61 kg. żyta. Dziś musi sprzedać 182 kg. żyta, aby mógł kupić takich 10 garnków emaljowanych.

1 para obuwia kosztowała przed wojną tyle, ile 78 kg. żyta, gdy dziś kosztuje tyle, ile 197 kg. żyta.

Przed wojną chłop sprzedawał 61 kg. żyta i dostał za to 10 metrów madapolanu. Dziś na tę ilość musi sprzedać 108 kg. żyta.

Za 17 kg. żyta dostawał chłop przed wojną 10 szpulek nici Nr. 50, gdy dziś za tę ilość nici musi zapłacić 49 kg. żyta.

Na kupno 10 kg. cukru poświęcał chłop przed wojną 46 kg. żyta, zaś dziś musi poświęcić 111 kg. żyta.

Za 6 kg. żyta dostawał chłop przed wojną 10 kg. soli. Dziś musi na to dać 28 kg. żyta.

Za 1 litr wódki płacił chłop przed wojną 11 kg. żyta. Dziś musi sprzedać 39 kg. żyta, aby mógł sobie kupić litr wódki.

Za 1 kg. tytoniu oddawał chłop przed wojną 115 kg. żyta. Dziś musi sprzedać 580 kg. żyta.

Za 10 kg. mydła płacił chłop przed wojną 51 kg. żyta. Dziś musi płacić 100 kg. żyta.

Za centnar metryczny węgla płacił chłop przed wojną 23 kg. żyta, gdy dziś płaci 48 kg. żyta.

Za 10 litrów nafty płacił chłop przed wojną 13 kg. żyta, gdy dziś płaci 42 kg. żyta.

Podobnie przedstawia się ten stosunek i przy przerachowaniu tych cen przemysłowych na wartość wieprzy.

Za 1 pług płacił chłop przed wojną 23 kg. wagi wieprza. Dziś musi oddać ponad 45 kg. wieprza.

Za 10 garnków emaljowanych płacił chłop ponad 6 kg. wieprza. Dziś płaci 8.5 kg. wieprza.

Za 1 parę butów płacił chłop 13.4 kg. wieprza. Dziś płaci 32.5 kg. wieprza.

Za 10 kg. cukru płacił chłop 7.8 kg. wieprza. Dziś płaci 18.4 kg. wieprza.

Za 1 kg. tytoniu płacił chłop 19.7 kg. wieprza. Dziś płaci 95.6 kg. wieprza.

Za centnar metryczny węgla płacił 3.9 kg. wieprza, dziś płaci 8 kg. wieprza.

Za 10 litrów nafty płacił 2.2 kg. wieprza, dziś płaci 7 kg. wieprza.

Daty te odnoszą się do lat 1913/14 i do lat 1933/34. Ostatnio nastąpił, jak wiadomo, dalszy niemały spadek cen płodów rolnych, a zatem „nożyce", czyli rozpiętość między niskiemi cenami rolnemi a wysokiemi cenami przemysłowemi dalej się rozwarły.

Na ceny przemysłowe składają się: ceny towarów wolnych, t. j. towarów, podlegających wolnej konkurencji, ceny towarów skartelizowanych, t. j. ceny, wyznaczane przez kartele i ceny towarów monopolowych, t. j. ceny, wyznaczane przez monopole względnie przez państwo.

Cena jest sumą kosztów produkcji plus zysk wytwórcy i kupca. Wiemy, że trwający już szósty rok kryzys wypędził dość dokładnie zysk z kalkulacji wolnego przemysłowca czy kupca. Warsztaty pracują dziś na pokrycie własnych kosztów. A zatem cena zależna jest dziś w największym stopniu od wysokości kosztów produkcji.

Koszt produkcji to nietylko surowiec, robocizna i oprocentowanie kapitału, ale i podatki, świadczenia socjalne, taryfy kolejowe, elektryka, gaz, węgiel, nafta, żelazo i t. d. Radykalna obniżka cen możliwa jest u nas tylko po równie radykalnej obniżce kosztów produkcji. Równocześnie jednak z obniżką kosztów produkcji należałoby albo poddać surowej kontroli politykę cennikową naszych przemysłowców, t. zw. kluczowych, t. j. węglowego, naftowego i żelaznego, albo, gdyby zrzeszenia tych gałęzi przemysłu okazały się niezdolnemi do przystosowania się do trudniejszych warunków kryzysowych, należałoby je rozwiązać, podobnie, jak to uczyniono z kartelem cementowym, a wówczas cena kształtowałaby się na poziomie najsłuszniejszym gospodarczo, bo wyznaczonym przez wolne współzawodnictwo.

Olbrzymia większość kosztów produkcji zależna jest od polityki rządu. Wysokość podatków zależna jest od polityki podatkowej, wysokość taryf cen monopolowych zależna jest od polityki cennikowej rządu. Gdy rząd nietylko nie obniża, ale i (w dziedzinie podatków i ubezpieczeń społecznych) podwyższa jeszcze koszty produkcji, a tem samem i utrudnia akcję obniżki cen — nie może równocześnie liczyć na wydatne obniżenie cen przemysłowych w kraju. Wtedy „nożyce" nie zamykają się, ale rozpiętość między spadającemi cenami rolnemi a wysokiemi cenami przemysłowemi rozwiera się jeszcze bardziej. Takiej polityki nie odważylibyśmy się nigdy nazwać deflacyjną. Jest to właściwie balansowanie między deflacją a inflacją, oczywiście nie w znaczeniu psucia waluty.

Tymczasem zaś trzeba koszty produkcji przemysłu sprowadzić do takiego poziomu, aby ceny towarów przemysłowych spadły do granicy, w której chłopu znów będzie możliwem wystąpić na rynku towarowym w charakterze konsumenta. Polityka osłabiania siły nabywczej chłopa przez trzymanie na niedostępnie wysokim poziomie cen towarów przemysłowych jest polityką samobójczą, bo polityką sznurowania ujścia zbytu towarów w kraju.

Problem cen jest najważniejszym problemem gospodarczym doby obecnej. Od początku kryzysu gospodarczego, a więc od blisko pięciu lat czynniki rządowe nie zmieniły swego zdania co do tego, że ceny wszystkich towarów w Polsce trzeba sprowadzić na pewien wspólny poziom. Jeżeli dziś, po pięciu latach kryzysowych mamy w Polsce znów dwie kategorje cen, t. j. niskie ceny rolne i wysokie ceny przemysłowe, to znaczy to, że polityka obniżania cen przemysłowych, ściślej: kartelowych i monopolowych — nie była prowadzona dość energicznie. Nie było u nas prawdziwej polityki deflacyjnej.

* * *

Od niedawnego czasu propaguje u nas pewien odłam prasy myśl porzucenia dotychczasowej „defensywnej" polityki deflacji, polityki przetrwania i obrania innego, bardziej „ofensywnego" kierunku polityki gospodarczej. Przed dwoma laty, za jeden artykuł, ogłoszony w „Kurjerze Porannym" stracił stanowisko

dyrektora departamentu ceł w Ministerstwie Skarbu p. Wacław Fabierkiewicz. Dziś ten sam „Kurjer Poranny“ ogłasza szereg artykułów, zbliżonych duchem do wspomnianego już artykułu p. Fabierkiewicza.

Bylibyśmy pierwsi za tem, aby porzucić politykę deflacyjną, gdyby okazało się, że po całkowitem i naprawdę konsekwentnem przeprowadzeniu tej polityki życie gospodarcze wykazuje nadal niedomagania. Ale porzucać politykę, o której się dotychczas tylko mówiło, nie sięgając do kroków stanowczych — i zrzucać wszelkie nieszczęścia na karb tej polityki nierealizowanej — jest grubem nieporozumieniem.

Uproszczenia przy ubezpieczeniu niektórych kategoryj pracowników.

Ustawa o ubezpieczeniu społecznem w brzmieniu noweli z dnia 24. października 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 95, poz. 885) przewiduje w art. 6 ust. 1 punkt 3, iż niektóre kategorje pracowników podlegają ubezpieczeniu tylko w zakresie ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych, nie podlegają natomiast ubezpieczeniu w pozostałych działach ubezpieczenia, przewidzianych ustawą o ubezpieczeniu społecznem (ubezpieczenie emerytalne robotnicze i ubezpieczenie na wypadek choroby).

Ostatnio rozporządzeniem Ministra Opieki Społecznej z 19 lipca 1935 r. (Dz. URP. Nr 54, poz. 355) ustalony został specjalny tryb postępowania przy zgłaszaniu do ubezpieczenia i opłacaniu składek za pracowników, podlegających wyłącznie ubezpieczeniu od wypadków i chorób zawodowych, stosownie do art. 6 ust. 1 punkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznem (z wyjątkiem pracowników rolnych).

Rozporządzenie z dnia 19 lipca 1935 r. dotyczy następujących kategoryj pracowników, objętych art. 6-tym ust. 1 punkt 3 ustawy o ubezpieczeniu społecznem:

a) krewnych pracodawcy, zatrudnionych przez pracodawcę, a nie pozostających w stosunku pracy najemnej;

b) praktykantów i wolontarjuszy, będących uczniami lub absolwentami szkół zawodowych i akademickich, zatrudnionych wyłącznie w celu praktycznego przysposobienia się do zawodu według przepisów ustawowych lub danej uczelni;

c) więźniów;

d) osób, dla których praca najemna nie stanowi głównego źródła utrzymania, zatrudnionych celem wykonania prac dorywczych albo też zatrudnionych okazyjnie lub przejściowo, jeżeli zatrudnienie to u tego samego pracodawcy nie trwa dłużej, niż tydzień.

Przy zatrudnianiu wyżej wymienionych kategoryj osób, t. j. krewnych pracodawcy, praktykantów i osób zatrudnionych dorywczo lub przejściowo, podlegających ubezpieczeniu tylko w zakresie ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych, rozporządzenie ustala następujący tryb postępowania:

1) Pracodawcy nie są obowiązani zgłaszać tych pracowników imiennie do ubezpieczenia od wypadków ani też dokonywać wymeldowań.

2) Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustali specjalne formularze, na których pracodawca raz na kwartał w terminie do końca pierwszego miesiąca następnego kwartału kalendarzowego prześle właściwej ubezpieczalni ogólne zestawienie wynagrodzenia tych pracowników za kwartał ubiegły wraz z obliczeniem należnej za ten okres składki z tytułu ubezpieczenia wypadkowego.

3) Należne składki za ten okres winny być wpłacone w ciągu następnego kwartału kaledarzowego (za I kwartał do końca kwietnia, za II kwartał do końca lipca, za III kwartał do końca października danego roku kalendarzowego i za IV kwartał do końca stycznia roku następnego).

4) W razie nieuiszczenia składek w powyższych terminach odsetki zwłoki liczy się, poczynając od następnego dnia po upływie terminu płatności, t. j. od drugiego miesiąca kwartału kalendarzowego, przyczem miesiąc rozpoczęty liczy się za cały.

Omawiane rozporządzenie weszło w życie z dniem ogłoszenia (26 lipca 1935 r.) z mocą obowiązującą od 1 lipca 1935 roku. A zatem poczynając od 1-go lipca b. r., t. j. od III kwartału kalendarzowego 1935 roku nowe przepisy będą miały zastosowanie. Jeżeli zatem pracodawca zatrudniał niektórych pracowni-

ków, podlegających tylko ubezpieczeniu wypadkowemu w lipcu b. r. przepisy nowego rozporządzenia już się do nich stosują. Pracownicy ci nie podlegają zgłoszeniu do ubezpieczenia, natomiast pracodawca winien w ciągu października b. r. przesłać ubezpieczalni ogólne zestawienie wynagrodzenia tych pracowników i opłacić składkę za ubezpieczenie wypadkowe.

Na górnośląskiej części województwa śląskiego omawiane przepisy nie mają zastosowania ze względu na obowiązujące na tym obszarze odmienne przepisy, dotyczące ubezpieczenia inwalidzkiego i chorobowego.

Należy nadmienić, iż przewidziane w omawianem rozporządzeniu zwolnienie z obowiązku dokonywania zgłoszeń indywidualnych dotyczy wyłącznie ubezpieczenia od wypadków i chorób zawodowych, nie ma natomiast zastosowania w zakresie ubezpieczenia pracowników umysłowych, unormowanego na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych. W zakresie ubezpieczenia pracowników umysłowych (niepodlegania obowiązkowi tego ubezpieczenia, zwolnienia z ubezpieczenia) mają w dalszym ciągu zastosowanie przepisy § 17 i 18 rozporządzenia z dnia 28 grudnia 1933 roku (Dz. U. R. P. Nr 103, poz. 818), dotyczące zgłoszeń indywidualnych.

Przepisy obowiązujące w zakresie zabezpieczenia na wypadek bezrobocia i opłat na Fundusz Pracy na podstawie omawianego rozporządzenia żadnym zmianom nie uległy.

Krzywdząca luka.

Rozporządzenie ministra skarbu z dnia 15-go kwietnia 1935 r. uzależnia, jak wiadomo, stosowanie **ewentualnych** umorzeń z tytułu zaległości podatkowych od zmniejszenia się stanu zaległości podatkowych poszczególnych płatników na 31 marca 1935 r. w stosunku do stanu konta 31 marca 1933 r. Płatnikom zaś, którym zaległości w danym podatku zmniejszyły się o więcej, niż 25 procent, przysługuje prawo do automatycznego umorzenia całej pozostałej zaległości. Jednakże istnieje cały szereg płatników, którzy korzystali z ulg, określonych rozporządzeniem z dnia 25 listopada 1933 roku i w chwili wydania nowego rozporządzenia spłacili więcej, aniżeli 25% zaległości na 31 marca 1933 r. Tego rodzaju płatnicy winni byli w swoim czasie (do 15 maja, względnie do 15 lipca b. r.) złożyć oświadczenie o rezygnacji z ulg udzielonych na podstawie rozporządzenia z dnia 25-go listopada 1933 roku. Może to jednakowoż być słusznem dla płatników, którzy korzystają tylko z częściowego umorzenia zaległości podatkowych (50%). Płatnicy ci mają bowiem do wyboru dwojakiego rodzaju ulgi w spłacie zaległości podatkowych, przyczem oba oparte są na częściowem umorzeniu pozostałej zaległości i konieczności płacenia w dalszym ciągu jeszcze pewnej kwoty podatkowej.

Zato nielogicznem i sprzecznem z ogólnemi zasadami prawa jako takiego, jest domaganie się od zainteresowanych płatników: albo korzystania z 25% umorzenia, połączonego z koniecznością płacenia pozostałej zaległości, albo też korzystania z automatycznego umorzenia zaległości wogóle, wobec zmniejszenia się salda na dzień 31 marca 1935 r. o przeszło 25% w stosunku do stanu z dnia 31 marca 1933 roku. Jest to to samo, jakgdyby oskarżonemu sędzia postawił pytanie wiążące: czy woli korzystać ze zwolnienia od jakiejkolwiek kary, czy też domaga się koniecznie nałożenia kary. Tak samo, jak w procedurze karnej, tego rodzaju oświadczenia miejsca mieć nie mogą, tak również bezcelowem i sprzecznem z dobrą wiarą byłoby postawienie tego rodzaju pytania w dziedzinie postępowania podatkowego.

Wytworzył się obecnie tego rodzaju stan rzeczy, iż wielu płatników nie złożyło wspomnianych wyżej oświadczeń w terminie do 15 maja 1935 roku w tem przeświadczeniu, że ponieważ przysługuje im całkowite umorzenie zaległości podatkowej, niema potrzeby złożenia żadnego oświadczenia.

Jest jasne, że chodzi tutaj o krzywdę, niezawinioną ze strony wymienionej wyżej kategorji płatników, która w imię jednolicie pojętej moralności

podatkowej winna być przez ministerstwo skarbu naprawiona, bądź to w drodze uzupełnienia rozporządzenia ministra skarbu z dnia 15 kwietnia 1935 r., bądz też na drodze wyjaśnienia miarodajnego dla podległych mu władz skarbowych.

Z życia.

Zdawałoby się, iż — niema takich, którzyby tęsknili do wyższych podatków. Wszak narzekanie na zbyt wielkie opodatkowanie jest ogólne i dodajmy: słuszne i uzasadnione.

A jednak są w Polsce ludzie, którzy domagają się podwyżki opłat.

Związek wielkich fabryk wódek gatunkowych wniósł nie tak dawno memorjał do rządu. W memorjale tym czytamy:

„Dla racjonalizacji produkcji przerób roczny fabryki musi wynieść najmniej 50.000 litrów.

W tym celu Związek proponuje utworzenie minimalnej wysokości patentu (7.500 zamiast obecnego minimum 2.500 zł.). Taka podniesiona minimalna opłata patentowa będzie niewątpliwie egzaminem żywotności i racji egzystencji dla wszystkich fabryk wódek i doskonałym doraźnym środkiem, który skłoni rozdrobnione i wegetujące obecnie fabryki do łączenia się (fuzjonowania) w zdrowe organizmy produkcyjne.

Podwyższenie patentów spowoduje likwidację jedynie przedsiębiorstw niezdolnych do życia.

Aby ministerstwo skarbu zachęcić do przyjęcia propozycji, Związek proponuje pod literą e:

Ustalenie przejściowe stałej nadwyżki (względnie dodatku do opłaty patentowej) na fundusz dyspozycyjny ministra skarbu, który mógłby służyć: 1) popieraniu eksportu, 2) zwalczaniu nadużyć, 3) wszelkim celom, z konsolidacją tego przemysłu związanym“.

A więc ów nowy dochód skarbu nie miałby wpływać do ogólnej kasy państwa, ale byłby funduszem dyspozycyjnym ministra skarbu!

× ×

W Łodzi wielkie przedsiębiorstwa przędzalniczo-tkackie wysunęły żądanie utworzenia przymusowego kartelu, a wśród przepisów proponują, aby zbyt tanio produkujące mniejsze przedsiębiorstwa (pracujące na dwie zmiany w przędzalni) zostały obciążone specjalnemi opłatami, w celu wyrównania szans konkurencyjnych.

× ×

Rząd bardzo pieniędzy potrzebuje. Rząd pilnie korzysta z licznych funduszów dyspozycyjnych. Ale, o ile wiemy — rząd nie poszedł na spełnienie propozycji fabrykantów wódek i tkalni. Przynajmniej nie poszedł w całości.

Podatki rząd podniósł wszystkie, ostatnio z 10% dodatku nadzwyczajnego na 15%, ale dotychczasowa wysokość patentu pozostała.

Podwyżek opłat i podatków domagają się ci, którzy chcą zabić — swoich konkurentów.

DODATKOWY WYMIAR PODATKU OD UPOSAŻEŃ SŁUŻBOWYCH.

N. T. A. wyrokiem z dnia 15 marca 1935 roku l. rej. 8572/32, przesłanem do wiadomości władz skarbowych przy okólniku z dnia 11 czerwca 1935 roku L. D. V. 20239/2/35 wyjaśnił, że w myśl art. 109 i 110 ustawy o podatku dochodowym podatek dochodowy z działu II. tejże ustawy przypada do zapłaty od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę. W myśl art. 20 tejże ustawy za dochód z uposażeń, emerytur i z najemnej pracy uważa się wszelkiego rodzaju wynagrodzenia, jakie podatnik

uzyskuje ze swego stosunku służbowego lub z tytułu najmu pracy wraz z wszystkiemi dodatkami. Te wydatki na ubezpieczenie socjalne, ponoszone przez pracodawcę zamiast pracownika, które ustawowo obowiązany jest płacić pracownik, są podwyższeniem wynagrodzenia lub wynagrodzeniem dodatkowem. Na tego rodzaju kwalifikację kwot wypłacanych przez pracodawców za pracowników tytułem świadczeń socjalnych pozostaje bez wpływu fakt, że kwot tych nie otrzymują do rąk pracownicy. W myśl art. 110 ustawy o podatku dochodowym podatek dochodowy z działu II. ustawy potrąca się od wszelkich uposażeń lub wynagrodzeń za najemną pracę, a nie ulega wątpliwości, że w rozpoznawanym przypadku uposażenie lub wynagrodzenie ogólne pracownika stanowią wypłaty uposażenia lub wynagrodzenia plus kwoty z tytułu świadczeń socjalnych, do których uiszczenia zobowiązał się pracodawca. Poza tem jest bez znaczenia fakt, iż — w przypadku wymiaru z urzędu podatku dochodowego z działu II. ustawy o podatku dochodowym wstecz za okresy przeszłe — pracodawca niema możności potrącenia podatku z wynagrodzenia podatnika, albowiem ustawa o podatku dochodowym nie uzależnia dokonywania z urzędu wymiaru podatku dochodowego z działu II. ustawy od możliwości potrącenia przez pracodawcę, wymierzonego z urzędu podatku od uposażeń pracowniczych, wręcz przeciwnie z przepisów tej ustawy wynika niedwuznacznie, że za wymierzony z urzędu podatek wobec skarbu państwa jest odpowiedzialny pracodawca.

O WYŁĄCZENIE Z PODSTAW OPODATKOWANIA BONIFIKAT.

Samorząd gospodarczy zamierza wdrożyć ponowne kroki o uchylenie, a conajmniej odpowiednie zmodyfikowanie § 33 rozp. wykonawczego do ustawy o państwowym podatku przemysłowym, które prawo wyłączania z podstaw opodatkowania bonifikat ścieśnia tylko do wpadków, gdy obniżki cen sprzedażnych udzielono w tym samym okresie podatkowym, w którym dokonano odnośnych transakcyj sprzedaży. Tem samem, chociaż w myśl zasad ustawy o podatku przemysłowym za obrót uważać należy sumę przychodu brutto, wskutek niepotrącalności bonifikat, które udzielone zostały po upływie danego rocznego okresu podatkowego — przedmiotem opodatkowania stają się również sumy, bynajmniej nienależne płatnikom, a przez to niedające się podciągnąć pod pojęcie ekwiwalentu za dokonany obrót.

Powyższa sprawa była już raz przedmiotem interwencji samorządu gospodarczego, podjętej po ogłoszeniu rozporządzenia wykonawczego. Min. Skarbu zajęło jednak wówczas stanowisko negatywne, uważając, iż podatek przemysłowy wymierzany jest za roczne okresy, wobec czego zgodnie z tą zasadą również i bonifikaty mogą być o tyle tylko wyłączane, o ile udzielone zostały w ramach tegoż samego okresu podatkowego, w którym zawarto odnone transakcje.

W związku z powyższem samorząd gospodarczy wdrożył wśród organizacyj gospodarczych dochodzenia, których wyniki będą podstawą do wystąpienia z odpowiedniemi wnioskami do Min. Skarbu.

Nowe pozwolenia przywozu.

(am) Sfery kupieckie zaniepokojone zostały lansowaną ostatnio pogłoską, że pozwolenia przywozu, udzielane przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu, będą ważne tylko do jednorazowej odprawy celnej. W wypadku, gdy importer będzie chciał towar z jednego pozwolenia sprowadzać częściami, będzie to musiał odrazu w podaniu zaznaczyć, zapodając równocześnie w jakich ilościach zamierza towar sprowadzić. Pozwolenia takie mają być wystawiane z odcinkami.

System ten ma podobno zapobiec nadużyciom z pozwoleniami przywozu. Nie bronimy zupełnie obecnie praktykowanego systemu, opierającego się na przedstawianiu do każdorazowej odprawy celnej odpisu pozwolenia, choćby z tego tylko powodu, że jest dosyć kosztowny. Firmy importujące towary z zagranicy muszą zatrudniać specjalnego urzędnika do prowadzenia ewidencji i terminarza pozwoleń przywozu. Do zakresu działania takiego urzędnika należy też sporządzanie odpisów tych pozwoleń w Urzędzie Pocztowo-Celnym.

W kolejowych Urzędach Celnych odpisy takie podrażają się jeszcze o opłatę stemplową w kwocie zł. 2.20 za uwierzytelnienie odpisu. Władze celne żądają opłaty stemplowej, jakkolwiek odpisy te służą wyłącznie dla celów urzędowych i nie są wydawane stronom do rąk.

Przypatrzmy się jednak nowemu systemowi i starajmy się wysnuć odpowiednie wnioski:

Kupcy trudniący się importem towaru z zagranicy, sprowadzają dziś tylko tyle towaru, ile im w danej chwili potrzeba. Rzadko się zdarza, by kupiec sprowadził większą ilość towaru na skład.

Gdy kupiec zamierza sprowadzić pewną ilość danego artykułu na sezon n. p. 1.000 kg. wyrabia na tę ilość pozwolenie, przywożąc na rozpoczęcie sezonu 40%, pozostałość sprowadza zależnie od popytu. Jeżeli przyjmiemy, że za pierwszym razem sprowadził 400 kg. a w dwa tygodnie później sprowadzi 140 kg., bo tyle mu narazie wystarczy do uzupełnienia, straci 160 kg. pozwolenia, bo nie mógł przewidzieć, że będzie mu potrzebny odcinek na 140 kg., przypuszczał bowiem, że odcinki po 300 kg. będą zupełnie wystarczające. Czy Urząd Celny wypuści mu tych 160 kg.

towaru nadesłane w późniejszym terminie z zagranicy, na które importer przedstawił pozwolenie, z okazji sprawdzenia 140 kg.? Przypuszczamy że nie, bo dozwolone 5% nadwyżki wagi stosuje tylko w rzadkich, wyjątkowych wypadkach.

Słusznie zatem sfery kupieckie zaniepokojone są temi wiadomościami, tembardziej, że Urząd Celny nic o tem powiedzieć nie umie, jak również nie wie, czy stare pozwolenie ważne jest aż do wyczerpania.

POZWOLENIA PRZYWOZU. W Dzienniku Ustaw R. P. Nr. 61 opublikowane zostało rozp. ministra Przem. i Handlu z dn. 31 lipca r. b. o zmianie rozporządzenia o warunkach udzielania pozwoleń na prawo przywozu towarów. Omawiane rozporządzenie zmienia §§ 4 i 8 rozp. z 1934 r. Ustęp dotyczący świadectw pochodzenia otrzymał obecnie brzmienie następujące: „Świadectwa takie powinny być wystawiane w kraju pochodzenia towaru i mogą być wydane przez urzędy celne, izby przem. handlowe i inne instytucje gospodarcze, przyczem świadectwa pochodzenia, wydane nie przez urzędy celne, powinny być wizowane przez właściwy konsulat polski. Świadectwa pochodzenia dla towarów, pochodzących z krajów pozaeuropejskich, mogą być wystawiane również w kraju tranzytowym przez izby przem. handlowe i inne instytucje gospodarcze. Świadectwa takie powinny być również wizowane przez właściwy konsulat polski. Dla towarów, pochodzących z krajów pozaeuropejskich, które nadejdą do polskiego obszaru celnego drogą morską za bezpośrednim dokumentem przewozowym i bez przeładunku, mogą być wystawiane świadectwa pochodzenia przez krajową izbę przem. handlową, mającą swą siedzibę w porcie polskiego obszaru celnego, do którego towary nadeszły“. Końcowe zdanie tego paragrafu pozostało bez zmian.

§ 8 został zmieniony w ten sposób, że opłata manipulacyjna, przewidziana w rozporządzeniu październikowem w wysokości 0,1 proc., 0,25 proc. oraz 1 proc. wartości krajowej towarów, będzie obecnie pobierana w wysokości 0,1 poc. od pozwoleń, wydawanych instytucjom o charakterze dobroczynnym (a więc tak samo, jak i w rozporządzeniu nowelizowanem) od wszystkich zaś innych pozwoleń będzie ona wynosiła 1 proc. wartości krajowej towarów.

Rozporządzenie weszło w życie trzeciego dnia po ogłoszeniu. Świadectwa pochodzenia, wystawione przez urzędy celne w kraju trzecim przed terminem wejścia w życie omawianego rozporządzenia, zachowują wartość w terminach na nich oznaczonych.

Orzecznictwo sądowe w kwestjach księgowości handlowej.

KSIĘGOWANIE WYBRANYCH NA WŁASNE POTRZEBY TOWARÓW nie w chwili uskutecznienia wybrania, lecz dopiero w końcu roku i ustalenie ich wartości szacunkowo uchybia istotnej zasadzie księgowania.

Pozwana władza częściowo uzasadniła dyskwalifikację ksiąg handlowych skarżącego jedynie tem, że wbrew zasadom buchalterji „podjęcia prywatne płatnika nie zostały księgowane w chwili uskutecznienia podjęć, lecz dopiero w końcu roku, przyczem wartość podjęć ustalono szacunkowo“. Stanowisko to Najwyższy Trybunał Administracyjny wbrew wywodom skargi uznał za trafne. Zastosowany bowiem przez płatnika sposób księgowania, wybranych na własne potrzeby towarów, uchybia istotnej zasadzie księgowania, w myśl której obroty w księgach handlowych winny być notowane chronologicznie oraz zgodnie z rzeczywistością, a nie szacunkowo. (Wyrok N. T. A. z dn. 7. IX. 1934 L. Rej. 435/32).

KSIĘGI POMOCNICZE. Prowadzenie w przedsiębiorstwie przemysłowem księgi pomocniczej do której są zapisywane ilości zużywanych w produkcji materjałów i przenoszenie z tej księgi w pewnych odstępach czasu wyników na rachunek grupujący różne wydatki, nie jest sprzeczne z zasadami prawidłowego

księgowania. (Wyrok N. T. A. 18. VI. 1934, L. Rej. 9571/31).

Ani z przepisów kodeksu handlowego ani z zasad nauki buchalterji, ani wreszcie ze zwyczajów kupieckich nie wynika, aby zapisy w księgach buchalteryjnych na rachunku zakupu towarów, uwidoczniono, w braku poszczególnych faktur dostawców, w księdze pomocniczej zakupu — nie odpowiadały wymogom prawidłowego księgowania, o ile tylko nierzetelność zapisów w księgach buchalteryjnych nie została ustalona. (Wyrok N. T. A. z 26. IX. 1934 L. Rej. 1957/32).

Jeżeli poszczególny rachunek ma charakter konta grupującego różne wydatki, a dla wykazania szczegółowych dziennych obrotów prowadzi się księgę pomocniczą, to prowadzenie w pomocniczej księdze ewidencji zużytych przy produkcji materjałów nie przeczy zasadom prawidłowego księgowania. (Wyrok N. T. A. z 18. V. 1934 L. Rej. 9571/31).

BRAK W INWENTARZU DANYCH dotyczących ilości poszczególnych przedmiotów wchodzących w skład majątku firmy uzasadnia uznanie ksiąg za nieprawidłowe. Z samego pojęcia inwentarza wynika, że jest to spis i wyliczenie majątku i długów osoby handlującej. W przeciwstawieniu do bilansu, który jest zestawieniem sumarycznem według kont aktywów i passywów osoby handlującej, powinien inwentarz dawać dokładny obraz stanu majątkowego kupca w pewnym czasie przez wyliczenie poszczególnych części składowych jego aktywów i passywów. Skoro inwentarz jest spisem majątku kupca to z natury rzeczy wynika, że winien obok danych dotyczących wartości poszczególnych części składowych, zawierać także dane ilościowe przedmiotów wchodzących w skład jego majątku. (Wyrok N. T. A. z 29. I. 1930, L. Rej. 4768/27).

Kronika.

Tani pobyt we Lwowie w czasie Targów Wschodnich

Zarząd Targów Wschodnich, pragnąc jak najbardziej ułatwić przyjazd do Lwowa dla zwiedzenia Targów Wschodnich i Lwowa, poczynił szereg starań w kierunku zapewnienia przyjezdnym taniego pobytu we Lwowie.

W tym celu posiadacze kart uczestnictwa, upoważniających do zniżek kolejowych będą mogli nabywać w cenie gr. 25 karnety z kuponami, zapewniającemi zniżkę w restauracjach i hotelach, 50% zniżki podatku hotelowego, 30% zniżkę w teatrach miejskich, 50% zniżkę we wszystkich miejskich muzeach i na Panoramę Racławicką, 50% zniżkę w kinoteatrach i t. d.

Karnety będzie można nabywać za okazaniem karty uczestnictwa we wszystkich biurach Orbisu, oraz w biurze kwaterunkowym Targów Wschodnich (poczekalnia I kl. na dworcu głównym we Lwowie).

Biuro kwaterunkowe Targów Wschodnich przydzielać będzie na żądanie przyjezdnych kwatery także w prywatnych mieszkaniach po szczególnie niskich cenach.

KANDYDACI NA POSŁÓW WEDŁUG ZAWODÓW.

Według prowizorycznych zestawień, skład zawodowy kandydatów na posłów jest następujący:

Rolników 200, z czego ziemian 15; urzędników prywatnych, samorządowych i pastwowych 121; wolnych zawodów, jak adwokatów, inżynierów, lekarzy itd. 99; kupców i przemysłowców 28, rzemieślników 9; księży 3; różnych 6.

Z zestawienia tego wynika, że większość przyszłego Sejmu stanowić będą rolnicy.

WYKAZ

procentów średniej dochodowości przedsiębiorstw, zajęć przemysłowych i wolnych zawodów do wymiaru podatku dochodowego na rok 1935, ustalonego przez Izbę Skarbową.

L. p.	Rodzaj przedsiębiorstwa	Procent średniej dochodowości ustalony przez Izbę Skarbową	
		hurt	detal
	A. Przedsiębiorstwa handlu towarowego:		
1	Apteki a) obroty z ubezpieczalniami		10
	b) „ pozostałe		15
2	Apteczne składy	6	10
3	Mydlarnie	7	10
4	Specjalna sprzedaż artykułów chemicznych	6	12
5	„ „ mydła i świec	5	9
6	„ „ nafty i olejów	4	7
7	„ „ perfum i kosmetyków	8	20
8	Składy opałowe	3	6
9	„ i handel materjałów budowlanych	3	8
10	Sprzedaż wyrobów drzewnych	6	10
11	„ „ koszykarskich	6	10
12	Skład mebli luksusowych	8	18
12a	„ „ średniej jakości		
	„ „ (forniery i t. p.)	5	10
13	„ „ pierwszej potrzeby	4	10
14	Sprzedaż futer	6	15
15	„ konfekcji futrzanej	6	15
16	„ skór surowych	3	6
16a	„ „ wyprawionych	5	10
17	„ cholewek	6	10
18	„ obuwia wytwornege		
	„ (krajowego i zagranicznego)	6	10
18a	„ ludowego, robotniczego	4	6
19	„ przyborów szewskich	4	8
20	„ wyrobów rymarskich	5	10
21	„ galanterji skórzanej	6	10
22	„ włosia i szczeciny	7	12
23	„ wyrobów z włosia i szczeciny	7	12
24	„ pierza i puchu	5	10
25	„ żelaza budowlanego	3	7
25a	„ „ innego	3	7
26	„ galanterji żel. i wyrobów emaljowan.	5	10
27	„ szkła budowlanego	4	9
28	„ wyr. ze szkła, fajansu, porcelany,		
	„ lampy i majoliki	6	11
29	„ maszyn i narzędzi rol.	4	8
30	„ instrumentów optycznych i chirurg.	8	15
31	„ przyborów fotograficznych	8	15
32	„ „ elektrotechnicznych	6	12
33	„ broni	6	16
34	„ miar i wag	8	12
35	„ przyrządów technicznych	5	10
36	„ automobili i motocyklów		10
36a	„ części składowych tychże		15
37	„ rowerów	8	14
37a	„ powozów i wszelkiego rodzaju pojazdów		10
38	„ wyrobów gumowych chirurg.	5	9
39	„ a) towarów bławatnych	4	8
	„ b) sukna	4	9
40	„ gotowych ubrań ludowych	4	9
41	„ konfekcji męskiej	5	10
41a	„ „ damskiej	5	12
42	„ tiulu, koronek i haftów	8	15
43	„ przyborów krawieckich	4	9
44	„ czapek i kapeluszy męskich	5	10
45	„ kapeluszy damskich	8	15
46	Sklepy galanteryjne	5	10
47	Sprzedaż papieru i przyborów kancelaryjnych	5	9
48	„ tapet	6	12
49	Sklepy jubilerskie	6	13
50	„ zegarmistrzowskie	6	13
51	Sprzedaż starożytności	—	25
52	„ wyrobów powroźniczych i jutowych	5	10
53	„ instrumentów muzycznych	6	15
54	„ fortepianów i pianin		12
55	a) sklepy spożywcze (bez cukru)	2	4—6
	b) handel cukru	1/2	1

L. p.	Rodzaj przedsiębiorstwa	Procent średniej dochodowości ustalony przez Izbę Skarbową	
		hurt	detal
56	Sklepy kolonjalne	3	9
57	„ kol. gastronomiczne	5	10
58	„ kol. ze sprzedażą wódek i win	5	10
59	Sprzedaż wódek i win	5	10
60	„ (wódek monopol. 50% prowiz.)		
60	„ mięsa	3	6
61	„ wyrobów masarskich	8	14
62	„ ryb	5	10
63	„ warzywa	4	10
64	„ wody sodowej, bakalji, owoców, cukierków i czekolady		12
65	„ jaj, nabiału i mleka	3	8
66	„ chleba		8
67	„ wszelkiego rodzaju pieczywa	4	8
68	„ wyrobów cukierniczych	7	12
69	„ zboża	1	4
70	„ mąki i kaszy	2	4
71	„ paszy	3	6
72	„ nasion	5	11
73	„ żywych kwiatów	10	20
74	Handel bydła rogatego	4	6
75	„ koni	5	9
76	„ drobiu	4	8
77	„ nierogacizny	4	8
78	„ śledzi	4	6
79	„ skład piwa	3	7
79a	Sprzedaż piwa butelkowego		10
80	Księgarnie sortymentowe		6
81	Sprzedaż lodu sztucznego	5	12
82	„ lodów owocowych		20
83	Handel owoców krajowych	4	8
84	„ „ zagranicznych	12	8
85	Sprzedaż farb	5	12
86	Księgarnie nakładowe		10
87	Antykwarnie		12
88	Handel starych rzeczy z tandety		8
89	„ szmat i odpadków	4	10
90	„ radjo sprzętu	6	12
91	„ przyborów kościelnych		12
92	„ dewocjonaljów		10
93	„ przyborów sportowych	5	12
94	„ dywanów krajowych		10
95	„ „ zagranicznych		15
96	„ kilimów		10
97	„ obrazów		15
98	„ ram (do obrazów)		8
99	„ maszyn do pisania	5	14
100	Sprzedaż gazet		14
	B) Inne przedsiębiorstwa handlowe.		
1	Hotele własne		15
	„ wydzierżawione		10
2	Pokoje umeblowane a) w miastach		12
3	„ „ b) w innych miejscow.		10
4	Pensjonaty w domach własnych		15
	„ „ dzierżawionych		10
4a	Lokale nocne 15%		
5	Restauracje z wyszynkiem wódki		10-12
6	„ bez wyszynku		8
7	Kawiarnie i restauracje z dancingiem 25%		
8	Wyszynki bez restauracji		10
9	Jadłodajnie		9
10	Cukiernie z wyszynkiem wódek 25%		
	„ bez wyszynku 15%		
11	Kawiarnie		11
12	Mleczarnie i herbaciarnie		9
13	Kluby bridżowe i towarzyskie		20
14	Łaźnie i wanny		15
15	Bilardy		40
16	Teatry świetlne		12
17	Zakłady pogrzebowe		25

L. p.	Rodzaj przedsiębiorstwa	Procent średniej dochodowości ustalony przez Izbę Skarbową	
		hurt	detal
18	Biuro prośb		70
19	Biuro ogłoszeń		30
20	Pośrednictwo pracy i biuro wyw. inform.		50
21	Domy i kantory agenturowo-komisowe		45
22	„ „ ekspedycyjno-przewozowe		15
23	Komunikacje samochodowe		10%
24	Prywatne zakłady naukowe		15
25	Wypożyczalnie książek		10
26	Szkoły tańców		30
27	Kolektura loterji (od prowizji)		60%
28	Domy bankowe		20%
29	Kantory wymiany		25%
	C) Przedsiębiorstwa przemysłowe:		
1	Wypiek ciemnego pieczywa		5
1a	Wyp. ciem. piecz. przy sprzed. konsumcyjnej		9
1b	„ bułek „ „ „		8
	„ „ „ „ „	4	11
2	Zakłady wyrob. cukiernicz. i wypiek ciast		12
3	Fabryki pierników	5	10
4	Masarnie		15
5	Fabryki konserw		9
6	Gorzelnie		6
7	Rektyfikacje		15
8	Fabryki wódek i likierów		8
9	„ drożdży		30
10	Miodosytnie		10
11	Browary		9
12	Octownie		10
13	Zakłady wód sztucznych		15
14	Krochmalnie		10
15	Olejarnie z własnego siemienia		7
15a	„ z cudzego „		7
16	Młyny wodne przy wymiale własnego zboża		8
17	„ „ „ „ cudzego „		20
18	„ parowe „ „ własnego „		4
19	„ „ „ „ cudzego „		12
20	Kopalnie nafty i gazów ziemnych		15
21	Rafinerje nafty		20
22	Elektrownie		25
23	Cegielnie		6
24	Betonarnie		9
24a	Cementownie 10%		
25	Zakłady wapienne		9
26	„ szewskie		10
27	Huty szklane		10
28	Fabryka obuwia mechanicznego		6
29	Pracownia cholewek		10
30	Garbarnie		8
31	Zakłady krawieckie		12
32	„ kuśnierskie		12
33	Pracownie bielizny		12
34	Wytwórnie szelek		12
35	Pracownie czapek i kapeluszy		10
36	„ gorsetów		15
37	„ kapeluszy damskich		20
38	„ piór i kwiatów sztucznych		20
39	Fabryki trykotarzy		12
40	Szarpiarnie		12
41	Przędzalnie		12
42	Tkalnie		10
43	Wykończalnie		10
44	Farbiarnie		15

L. p.	Rodzaj przedsięb[illegible]	Procent średniej dochodowości ustalony przez Izbę Skarbową	
		hurt	detal
45	Pralnie		15
46	Magle bieliźniane		20
46a	„ tekstylne		30
47	Wyrób szat liturgicznych 10%		
48	Zakłady wyrobów powroźniczych		[illegible]
49	„ bednarskie i kołodziejskie		[illegible]
50	Przedsiębiorstwa budowlane, jak „Uwagi“ na końcu wykazu		
51	Zakłady instalacyjne		15%
52	Malarstwo pokojowe		10
53	Tartaki przecierające własne drzewo		8
54	„ „ obce „		12
55	Zakłady wyrobów chemicznych		10
56	Wyroby mydła i świec		8
57	Pracownie wyrobów rymarskich		12
58	„ galanterji skórzanej		12
59	Ciesielstwo		12
60	Zakłady kowalskie i ślusarskie	kowalsk.	7
		ślusarsk.	10
61	Zakłady szklarskie 10%		
62	„ blacharskie budowlane		10
63	„ „ galanteryjne		8
64	Warsztaty mechaniczne i automobilowe		12
65	Zakłady fryzjerskie		15
66	Zakłady stolarskie meblowe		12
67	„ „ budowlane		7
68	Wyręby leśne		15%
69	Drukarnie	6	— 11%
70	Przemysł dorożkarski		
	a) dorożki konne		8
	b) dorożki samochodowe		10
71	Zakłady introligatorskie		10
72	„ wyrobów ceramicznych		10
73	Wytwórnie win owocowych		3
74	Zakłady fotograficzne		12
75	Wywoływanie zdjęć fotrgraficznych		35
76	Budowa karoserji		12
77	Wyroby z włosia i szczeci		12
78	Ogrodnictwo		15
	Osobiste zajęcia przemysłowe:		
1	Ekspedytorzy (nieutrzymujący oddzielnych biur i pomocników, lecz trudniący się osobiście cleniem z polecenia osób trzecich		60
2	Maklerzy giełdowi		60
3	Pośrednicy handlowi a) z biurem		45
	b) bez biura		50
	1) Wolne zajęcia zawodowe:		
1	a) Lekarze		65
	b) Rentgenolodzy		50
2	Dentyści		50
3	Weterynarze		70
4	Adwokaci		60
5	Notarjusze		70
6	Artyści, malarze i rzeźbiarze		25
7	Literaci, autorzy, kompozytorzy sceniczni		20
8	Inżynierowie architektury i budownictwa, oraz architekci, wykonujący tylko projekty, plany		60
9	Inżynierowie budowy maszyn, elektrotechniki, leśnietwa i górnictwa		50
10	Mierniczy przysięgli		40

UWAGA: Dla przedsiębiorstw budowlanych (vide poz. 50) oraz dla inżynierów i architektów, o których mowa pod poz. 8 i 9, zajmujących się budownictwem danej kategorji, ustala się średnią dochodowość od przychodu brutto do kwoty:

do kwoty 100.000 zł 8%
„ „ 500.000 zł 7%
„ „ 1,000.000 zł 6%
powyżej 1,000.000 zł 5%

Wydawca Zw. Krak. Stow. Kupców: Samuel Schechter. Redaktor odpow. Samuel Kurzman
Drukarnia Józefa Fischera, Kraków, Grodzka 62. Telefon 104-12